

Злото е нетрайно, доброто е господар на човешкото сърце

И в очите му разцъфва радост...

I място

Мирела Спасова Казакова

гр. Габрово, Национална Априловска гимназия,

17 години

Всичко започва така - с шепота на съвестта, с напева на желанието за мъст, със затишието на страха и пробуждането на силата, с вика на решителността. Човекът тича задъхан, препуска по горския път, стъпква всеки бурен по пътя си, а покрай него и всяка маргаритка. Подритва камъни и троши черупки на недостигналите зеленината охлюви. Носи се през бурята и сам около себе си завихря тайфуни...

Човекът променя пътя си и се връзва в леса. Продължава да се носи напред, все по-устремено, яхнал порива на яростта. Дишането му е рязко, накъсано, погледът му - неясен. Пред очите му се носят картини от миналото, пейзажи на болка и несправедливост, фрески на разочарование и предателство. Мъката е прогорила сърцето му, опорочила е сетивността му. Наранените са наранили и него, предали са болката си, а човекът, заслепен от емоции, подведен от преживяното, търси в агресивно опиянение да прехвърли огъня на Пъкъла върху чужди плещи.

Така се раждат приказните зверове, така легендите намират своите злодеи. Както добрите, така и злите търсят в сюжета своето щастие. Търсят покой и чувство на принадлежност, но с различни средства. Злодеите са прави за себе си, те действат „правилно“ спрямо собствения си морал и се стремят към целта според собствените си убеждения. Затова само приказките не могат да ни научат кое е добро и кое - зло. Понятията са условни - всеки сам за себе си е „добрият“, а лицето с противоположните на неговите убеждения -,„злият“. Приказките са не просто нравоучителни, те ни разхождат из лабиринт от вариращи ситуации и ни съветват как да постъпим. Те ни показват колко стихийни, колко страшни могат да бъдат сблъсъците на противоположни идеологии. Приказките ни поощряват да толерираме чуждите идеи, напътстват ни да осъществяваме собствените си копнежи без да нараняваме другите, сочат ни пътя, по който да достигнем щастието без да пречим на чуждото. Злодеят е отрицателен образ не защото иска да е такъв, не защото се е родил кръвожаден и алчен, а защото моралът му е деградирал заради преживявания и злочестни житейски явления. Дори един кратък Елин- Пелинов разказ би ни убедил в същото, защото в него зли персонажи няма, а обстоятелствата се явяват като злодеи.

Но увелечният в бурята на яростта трудно излиза от нея. Великият господар, носещ се някъде над тайфуна гледа отгоре и се опитва да изпрати лъчи на надежда, лъчи на обективност, които да прорежат мъглата, но смогът на агресията е твърде гъст...

А Човекът търчи в дълбокия лес и нанася щета след щета. Исква да подреди света по свое усмотрение. Исква да изкорени тръните, но изкоренява рози. Исква да избие гнидите, криещи се под корените, но убива дървета. Търси място да вдигне мост, но греша и вместо това прекъсва потока на реката. В реда, който налага цари хаос. И продължава да препуска.

Дъхът му се превръща в зловонно дихание, зъбите му се изменят в резци, викът му - в рев, сълзите му - в киселина, кожата му - в люспи, косите му - в рога.

Така се раждат чудовищата, несъзнателно дори малките обиди се трупат във времето и на края всичко избива в зверство. Злодеянията, на които ставаме свидетели всъщност произтичат от нас самите. Въртим се вече не в лабиринта на вероятните ситуации, а в кръга на зародилата се омраза. Най - често ужасите са плод на отмъщение или желание да се докажем, желание да опровергаем негативните мнения. Началото е положено от добри намерения, но отгледани от ранена душа те ескалират в нещо опасно, нещо кошмарно. Човечността си губим по пътя, който би трябвало да ни води към мечтите ни. Губим я там защото, докато вървим напред наранените ни вече сърца стрелят с отровни копия в гръб. А Великият господар е безсилен, защото доброто е въпрос на избор, въпрос на гледна точка - той може само да ни напътства и да се надява да не се поддаваме под тежестта на остриетата в гръбовете ни.

А звярът продължава да вилнее. И той има цел и се носи към нея, вече не срещу бурята, а заедно с бурята. Разбива клони, разравя пръстта под краката си и накрая намира това, което търси.

В един миг се е изнесъл извън сенките на леса, носейки буреносните облаци на открита поляна, чийто далечен край се къпе в слънчеви лъчи, а бреговете му се мият от кристално езеро. На брега е Тя - красивата птица, за която човекоподобният звяр е подготвил стрелата си. В чудна бяла рокля, с гръб към врага, неподозираща за дебнещата я опасност птицата се любува на красотата, ширеща се пред нея...Злодеят вдига арбалета си. Натиска спусъка.

Птицата се извива назад и го озарява с нежна усмивка. Стрелата е полетяла нагоре, към облациите и е разсеяла бурята. Тайфунът и дъждът се сливат със слънчевите лъчи и изрисуват дъга във вече ясното небе. Звярът връща човешкото си лице и в очите на Великия господар разцъфва радост. В сърцето на човека се разлиства доброта. Тогава птицата се обръща към човека, той я улавя внимателно, приятелски и двамата замръзват с поглед, вперен напред към красотата на вечната надежда.

Така се ражда Доброто - неочаквано, дори и в най - обречения финал. Мъглите на злото са временни. Бурите връхлитат и отминават. Но доброто, Великият господар, птицата, дъгата, езерото- те винаги са там. Доброто е красиво, стига да отвориш очите си за него. То е там, чака те. Не бързай да се впускаш стихийно напред, щастието няма да избяга, мечтите също. Гледай нагоре, защото оттам доброто те съзерцава. Сенките са по- близо до наземния ни живот, но ти проследи полета на птиците и върви след тях...

Рано или късно доброто, твоето Добро, такова,а каквото го разбираш, ще те увенчае с криле!